

MARION VAN DE
COOLWIJK

THRILLER

Over
en uit

DE CRIME COMPAGNIE

21 AUGUSTUS 2015

15.45 UUR

Hij opende zijn ogen en voelde het zoute water over zijn netvliezen stromen. Het prikte, maar dat was niets vergeleken met de dreunende pijn in zijn hoofd. In flarden kwamen de herinneringen terug. De klap, het wankelen, de val in het water.

Hoe lang lag hij al in het water?

Kort, dat moest wel. Zijn longen zaten nog vol lucht. Intuïtief richtte hij zijn blik omhoog. Het zonlicht doorboorde het golvende water en verblindde hem. Hij knipperde met zijn ogen en schatte de afstand naar het wateroppervlak in. Zeker twee meter en de afstand werd langzaam groter. Hij zonk.

In een reflex strekte hij zijn armen, het zeewater naar beneden duwend als een vogel die zijn vleugels spreidt om op de thermiek van de wind op te stijgen tot grote hoogte. Hij moest omhoog. Terug naar de boot. Waar was de boot?

Het water dat hij verplaatste gleden moeiteloos om zijn lichaam heen naar boven om hem vervolgens verder naar beneden te duwen. Hij realiseerde zich dat zijn bewegingen averechts werkten. Het zeewater leek hem bij elke armslag verder de diepte in te zuigen.

Hij staakte zijn poging en speurde, hangend in het water, het wateroppervlak af. Nergens zag hij de bekende langwerpige schaduw, laat staan een lifeline of boei. Hoe kon dit? Zijn huid reageerde op het steeds kouder wordende water. Het duizelde in zijn hoofd. Helder nadenken was onmogelijk. Het enige wat hij wist was dat hij dit niet lang meer volhield. De lucht in zijn longen wilde eruit om plaats te maken voor nieuwe zuurstof. Waar-

om zonk hij? En waar was verdomme die boot?

Zijn middenrif reageerde direct op de angst die bezit van hem nam en stuwde pure gal zijn keel in. In een reflex opende hij zijn mond en liet het zeewater de bittere smaak wegspoelen. Een luchtbel ontsnapte uit zijn neus. Nog even en alle lucht zou uit zijn longen verdwenen zijn, om plaats te maken voor het zilte zeewater. Een ongekende kracht maakte zich van hem meester. Dit kon niet waar zijn! Niet zo, niet hier!

Het water was altijd een vriend geweest. Al zolang hij zich kon herinneren had hij zich in het water meer thuis gevoeld dan er buiten. De sonore stilte van het onder water zijn maakte hem rustig. Onder water kon hij nadenken, beslissingen nemen, zich dingen voornemen die ertoe deden. Water was zijn inspiratiebron, zijn muze, waarmee hij tot ongelooflijke creaties kwam. Zijn moeder noemde hem niet voor niets liefkozend ‘waterratje’. Het was haar eigen schuld, zei ze telkens als hij weer eens om sluitingstijd uit het zwembad gehengeld moest worden.

Zijn moeder was zesendertig jaar geleden in een rap tempo van hem bevallen. In bad. Ze had hem minutenlang onder water gehouden, niet wetende wat te doen. Met de navelstreng nog vast had zijn vader hen gevonden. Toen de vroedvrouw hem uiteindelijk uit het water had getild, om zijn longen in werking te zetten, had hij iedereen versteld doen staan van zijn gebrul. Een onrustige huilbaby was hij geweest, had zijn moeder verteld. Schrikkerig en in zichzelf gekeerd. Alleen in het water werd hij rustig. ‘Alsof je een knop omzette,’ vertelde ze.

Ze had gelijk. Als kind was hij dagelijks in het plaatselijke zwembad te vinden. Alleen. Met vriendjes buiten spelen was niets voor hem. Zwemmen wilde hij. Onder water de stilte ervaren en in je eigen wereld kruipen. Het was zijn manier om af te reageren, tot rust te komen, op te laden. Zodra de buitentemperatuur het toeliet werd het zwembad verruild voor buitenwater. De plas, de rivier, de zee, als het maar diep genoeg was om in te verdwijnen. Alleen zo kon hij het dagelijkse leven boven water

aan. Al heel jong had hij zijn duikbrevet gehaald zodat hij zich langere tijd onder water kon begeven. Water was altijd zijn veilige haven geweest, zijn thuis. Maar nu niet!

De laatste lucht ontsnapte via zijn neus uit zijn longen en hij voelde zijn lichaam schokken. Naar boven, hij moest naar boven! Verwoed probeerde hij zich toch weer af te zetten tegen het water. Zijn armen en benen maaiden ongecontroleerd heen en weer. Zijn lege longen snakten naar lucht.

Het water werd donkerder van kleur bij elke slag die hij maakte. Dieper en dieper zonk hij. Het zonlicht verdween en de stilte werd stiller. De druk op zijn lichaam vergrootte; het voelde alsof iemand hem in een deken rolde en zijn borstkas indrukte. Ondanks het steeds kouder wordende water brandde er een vuur van verlangen in hem. Dit was waar hij altijd naar verlangd had en waar hij tegelijkertijd zo verschrikkelijk bang voor was.

Een ongekende rust nam bezit van zijn lichaam en geest en hij staakte zijn bewegingen. Er verscheen een glimlach om zijn mondhoeken. Het water had hem jaren geleden ontvangen en nam hem nu weer mee. Het was goed. Hij was thuis...